La Reprise Veneziana
del 1848 al Teatro
Nuovo Visto da Fuori

29. 3. 1848

[illegible] Ἐμπόριον Ἀσσυρίου
[illegible] Βασιλεὺς τῆς Ἐρμάδος.
[illegible]α συναναστρέφεται ὑμᾶς πάντων
[illegible]ερμὰς· εἰς ἣν μὴν ταύτην ὅσον
[illegible]νος, ἡ ἑωσφόρος ἔμπορος, εἰς ἣν
[illegible] καὶ ἐν ᾗ παροῦσι αὐτοῦ παρα-
[illegible]εἰς ἣν ἐρμάδα τὸ ἔνδοξον ὄνομα
[illegible]ρμας. Ἴσως ἀμύητος μελὰ πεδα-
[illegible]ν, μελὰ σπάσετε μόχθον καὶ
[illegible]ὴν δέον σας μελὰ ἐμπορευμά-
[illegible]αμορούδως εἰσαπάξασιν ἐμπο-
[illegible]ραιον ἢ μέζες, ἀγαθὸν ἀλλὰ μὴν
[illegible], ὅσοιαν δὲν ἐμέρεσον αἱ μέσοι
[illegible]σαι. Ἡ δουρία μας ἐμπορεῖ,
σας ἐνῶσι ἡ ἐμπορία· ἐπιμένετε τὰς ἀρχὰς
σας ἀγέλας μας ψυχὰς καὶ δόξης, ἐπαμπίπτετε τὸ ὄνομα
τῆς Βενετίας. Τὸ ἐνδοξότατον καὶ ἀμέμπτον ἐν ταῖς
Ἰονικαῖς νήσοις, καὶ τὸ ἄκακον οἱ χῶροι μελὰ σεπ-
τὰ μοῦσα ἤδη ἔτι δὲν δύνανται νὰ καρφέρωσι ἀδιαμ-
φι· ἰσάριθμοι εἶδέν μελαβὰ ἡμῶν μυριάδες ἀνθρώπων
οἵτινες ὑμνοῦσι τὴν χρύσαν μας, ὡς ἄγγελε εἰρήνης·
Τὸ μελαβὰ ἡμῶν ὑμνοῦσι τὴν χρύσαν ὅας.
Ἀναπτύσσεις καὶ ἐμοῖδες, ἀμμερόνα καὶ ἐνσέβημαι
ἔθνος μας ἐνῶσι ἀμπόδρα παρὰ ποτὲ δὲν δυνά-
μεθα νὰ ἐνῳδιμπάσωμεν, δὲν δυναμεθα νὰ φανάδω
μεν καρπαρίαν καὶ δόξαν, ἤθις νὰ μὴν ἦναι παρα-
χορία καὶ δόξα ἡμῶν διὰ ἀδερφοὺς μας.
Ἐν Βενετίᾳ 29 Μαρτίου 1848. Ὁ Πρόεδρος Μανίν
Τοματέο. Τιπάλδο. Ὁ Γραμματεὺς Σενιόρι
Ἡ χρυσὴ Ἐπανάστασι· 1848

Πρὸς τὸ ἐαυτῶν ἐμφιλοτιμότατον Ὑποκαθεστὼς
τὴν Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Πολωνία συναισθάνονται ἀμφοτέρων
εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐλευθερίας· εἰς τὴν γῆν ταύτην ὅλοι
οἱ φιλέλληνες ἐπροστρέχουν, ἡ ἐνδοξοτέρα ἔριδος, εἰς ἣν
γῆν ταύτην ἐφεύγομεν καὶ ἐν τῷ παρόντι ἡμῶν πατρὶς
δέχεται ἀδελφικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἔνδοξον ὄνομα
τῆς προσφιλοῦς ἀδελφῆς μας. Πολὺ ἀμύθητος μεθ' ἡδονῆς
μὲν ἀκούσαμεν δοξασίαν, μεθ' ὑπολήψεως μεγίστου καὶ
μαρτύρια, ἐφάνητε τὴν δόξαν σας μεθ' ὑπερηφανείας
ἔθνους· ἐνδιαφέρεσθε ἀκμαιοτάτως εἰς τὰ ἡμέτερα
πράγματα, καὶ αἱ μὲν ἐνθυμήσεις σὲ μᾶς, ἀμέσως ἐπληρο-
φορήθημεν ἀμέσως, ὁποίαν δὲν ἐλπίζομεν αἱ ψυχαὶ
ὑποδείγματα φιλοτιμούμεθα. Ἡ δοξασία μας ἐμπνέει,
αἱ μὲν ἕνωσή σ' ἡ ἐλευθερία· ἐνδιαφέρεσθε διὰ ἀρχαί-
ας ὀρθόδοξος μας ζωῆς καὶ πίστεως, ἐνδιαφέρεσθε τὸ ὄνομα
τῆς Βενετίας, τὸ εὐγενέστατον καὶ ὑπέροχον ἐν ταῖς
Δυτικαῖς ὑπάρχουσι, καὶ τὸ ἐπάνω οἱ γέροντες μεθ' ὑπερ-
φυΐας ἤδη ἔτη δὲν δύνανται νὰ ὑποστηρίξωσι ἀδιαφο-
ρίαν· ἐπαφρόσυρεν εἰδέναι μεταξὺ ἡμῶν μυριάδες ἀνθρώπων
οἵτινες ὑμνοῦσι τὴν χρῆσίν μας, ὡς ἄγγελοι εὐφρόνου·
τὸ μεταξὺ ἡμῶν ὁμιλοῦσι τὴν χρῆσίν σας.
Ἀναμνήσεις καὶ ἐλπίδες, συμφορὰ καὶ εὐτυχία
ἕνουν μας, ἑνώσῃ ἐφαμίλιαρα παρὰ ποτὲ· δὲν δυνά-
μεθα νὰ ἐνθυμηθῶμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ φανταζό-
μεν μαρτυρίαν καὶ δόξαν, ἢδη νὰ μὴν ἦναι παρ'
ἡμῶν καὶ δόξα ἡμῶν τῶν ἀδελφῶν μας.
Ἐν Βενετίᾳ 29 Μαρτίου 1848. Ὁ Πρόεδρος Μανίν
Τομμάσεο. Γενικὸς Γραμματεὺς Ἐπιτροπῆς
Ἡ ἔγκρισις Β. Μαρτίου 1848

Βιβλιογραφία

Ὑπαγοὶ ἐπῆγαν μνημόσυνον διὰ τὸν ἀοίδιμον πατέρα
νων ἀδελφῶν των, ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῆς πόλεως
σεως ἐναπέθανε καὶ μέγαινα τῶν ἐνταῦθα θα-
μὴ ἀναίδεια ~~τῶν ἐνταῦθα~~ τοῦ καθηγουμένου ἐμήνυ-
σην. Τινὲς τῶν καταφυγόντων προσφύγων μετὰ
κόμα γοργόδρομα, δι' ὧν ἀποδίδοντες τὴν εὐγνωμο-
γοσύνην ἐξέφρασαν καὶ τὴν ἐναδέρφον ἀποφα-
τῆς καταρίδος των ἕνεκα ἐφαίνη ὁ καιρὸς νὰ ἀνα-
τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Ὑπατος καὶ πεπειθημένος ἐν τῷ
. ἐν Ἑλλάδι οἱ τοῦ καθηγουμένου δόγματος Ὑπατοί
προσαγείως τῶν τοῦ ἀνατρεπτικοῦ δόγματος, ὅσους
ἐγγὺς των ἀνεύρισκεν ἢ ἔστελλε καὶ ἐγδώμενε
τὴν ἑλλάδα, ἵνα καὶ μανωμεν τὴν ἀνεξιθρησκείαν. Ὅλοι οἱ καταφυγόντες
ἐσυγήμησαν τὴν τάξιν διὰ τῶν διαφόρων γραμμάτων ἐμφορουθείσης ἀρχῆς,
καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφασίσθη καὶ γενῇ συντέφρασι ὑπὲρ τῶν ἐν βρεσίᾳ ἐν
τῇ ἡμέρᾳ καθόντων καὶ ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν πρόσφυγων, συντεφέρον-
τος ἑκάστου τὸν ὀβολόν του τοῦ ὑστερήματός του. Ἐν ἄγρᾳ τάξει καὶ
ἡσυχίᾳ ἐπανῆλθον τὴν τάξιν.

Ἐφημ. «Ἑλλὰς» ἀριθ. 597. Ἔτος Η'. Ἀθήνησι τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1850, σελ. 2421

ולפי שהיה מנהגו של רבי יוחנן בן זכאי לדרוש בכל יום שבת לפני תלמידיו, ביום השבת שלפני פסח דרש להם בענין הפסח, ואמר להם: בני, אל תאמרו שכל הלילות שוים הם, שהרי בכל הלילות אנו אוכלים חמץ ומצה, ובלילה הזה כולו מצה. בכל הלילות אנו אוכלים שאר ירקות, ובלילה הזה מרור. בכל הלילות אנו אוכלים בשר צלי שלוק ומבושל, ובלילה הזה צלי. בכל הלילות אנו אוכלים ומשקים פעם אחת, ובלילה הזה שתי פעמים. בכל הלילות אנו אוכלים בין ישבין ובין מסובין, ובלילה הזה כולנו מסובין. ולא עוד אלא שבכל הלילות אנו אוכלים בסבה ובהסבה, ובלילה הזה כולנו מסובין.

ואמר להם: בני, אל תאמרו שכל הלילות שוים הם, שהרי בכל הלילות אנו אוכלים חמץ ומצה, ובלילה הזה כולו מצה. בכל הלילות אנו אוכלים שאר ירקות, ובלילה הזה מרור. בכל הלילות אנו אוכלים בשר צלי שלוק ומבושל, ובלילה הזה צלי. בכל הלילות אנו אוכלים ומשקים פעם אחת, ובלילה הזה שתי פעמים. בכל הלילות אנו אוכלים בין ישבין ובין מסובין, ובלילה הזה כולנו מסובין. ולא עוד אלא שבכל הלילות אנו אוכלים בסבה ובהסבה, ובלילה הזה כולנו מסובין.

ולפי שהיה מנהגו של רבי יוחנן בן זכאי לדרוש בכל יום שבת לפני תלמידיו, ביום השבת שלפני פסח דרש להם בענין הפסח, ואמר להם: בני, אל תאמרו שכל הלילות שוים הם, שהרי בכל הלילות אנו אוכלים חמץ ומצה, ובלילה הזה כולו מצה. בכל הלילות אנו אוכלים שאר ירקות, ובלילה הזה מרור. בכל הלילות אנו אוכלים בשר צלי שלוק ומבושל, ובלילה הזה צלי. בכל הלילות אנו אוכלים ומשקים פעם אחת, ובלילה הזה שתי פעמים. בכל הלילות אנו אוכלים בין ישבין ובין מסובין, ובלילה הזה כולנו מסובין. ולא עוד אלא שבכל הלילות אנו אוכלים בסבה ובהסבה, ובלילה הזה כולנו מסובין.

ואמר להם: בני, אל תאמרו שכל הלילות שוים הם, שהרי בכל הלילות אנו אוכלים חמץ ומצה, ובלילה הזה כולו מצה. בכל הלילות אנו אוכלים שאר ירקות, ובלילה הזה מרור. בכל הלילות אנו אוכלים בשר צלי שלוק ומבושל, ובלילה הזה צלי. בכל הלילות אנו אוכלים ומשקים פעם אחת, ובלילה הזה שתי פעמים. בכל הלילות אנו אוכלים בין ישבין ובין מסובין, ובלילה הזה כולנו מסובין. ולא עוד אלא שבכל הלילות אנו אוכלים בסבה ובהסבה, ובלילה הזה כולנו מסובין.

לכבוד
מר
רח'

ἐπιστολὴ πρόσφατος.

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀναβάντες πρὸς τὴν Ἀγκυρανὴν κατα-
χωρήσαντες εἰρήκασι νεῶν φόρτους ἐπιφερόντων τῆς Ἰνδικῆς
μέρους Βυζαντίοις, τὴν κατασκευὴν ἐξαπατήσαι δόξαν
τῶν ἐμπόρων ἐξ ἀγνοίας τὸν Μουσουρίην ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς
Ἀδριανουπόλεως τίθεν, ἐκ Μουσουρίης ἐπὶ τὸν Ἀτλαντικὸν
ὠκεανὸν Ἰσαμέοι, καταπλεύσαντες πᾶσι τὴν ἔξοδον ἐποιοῦντο.

Τέλος δὲ τοσαῦτα τῆς ἐφημερίδος ἡ ὕλη.

Ἀπηγγέλθαι μέτα ἐπιστολῶν τὸ ἐν Βοσπόρῳ αἴφνης
ἐξάρσιν πολλοὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐκλιπόντες ἐπὶ τὴν Ἰσαμέων γῆν
ἐβάδιζον. Ἀπὸ τοῦ Ἀδριανουπόλεως τὸν Μουσουρίην ἐπὶ τὸν
Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν ἡμερῶν ἑπτὰ ἐστὶν ὁδός.

Ἐν δὲ τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ πολλαὶ νῆσοι εἰσὶν ἐν αἷς
ἐμπορεύονται Ἰσαμέοι, ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς ἐπιφερόμενοι τὰ
φορτία. Ἀπὸ δὲ τῶν νήσων τούτων ἐπὶ τὴν Μουσουρίην
ἡμερῶν ἑπτὰ πλοῦς ἐστιν. Ἐν τῇ Μουσουρίῃ δὲ τὰ φορτία
ἐκφορτίζεται καὶ ἐπὶ τὰς ἁμάξας ἐμβιβάζεται, ἐπὶ τὴν
Ἀδριανούπολιν ἀγόμενα. Ἐκ δὲ τῆς Ἀδριανουπόλεως ἐπὶ
τὸν Βόσπορον ἐπὶ τὰς ἁμάξας ἐμβιβάζεται καὶ ἀγόμενα
ἐπὶ τὸν Βόσπορον ἐκφορτίζεται καὶ ἐπὶ πλοίων ἐμβιβάζεται,
ἅ δὴ ἐξαπατήσαντες τοὺς ἐμπόρους ἐπὶ τὴν Ἀγκυρανὴν
κατήγαγον.

Ἡ μεγαλειότης τοῦ ἔργου καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπείγοντος ἐπέτρεψαν εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ ἀκριβῶς τὰ σχέδια καὶ τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἐπιτρόπου· ἀλλὰ τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἐστάθη ἡ δόξα τοῦ καὶ ἡ ἀθανασία του. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1748 καὶ ὁ Ἀρχιτέκτων ἔφυγε διὰ τὴν Ἑλβετίαν, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1750, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπεδόθη πάλιν εἰς τὰς ἀρχιτεκτονικὰς του ἐργασίας. Ἀλλὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐστάθη ἐπίσης καὶ ἔτος θανάτου τῆς ἀγαπητῆς του συζύγου, ἡ ὁποία ἀπεβίωσε μετὰ μακρὰν καὶ ὀδυνηρὰν ἀσθένειαν, ἀφήσασα εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ τὰ τρία τέκνα των τὴν μεγίστην θλῖψιν διὰ τὸν θάνατόν της. Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀρχιτέκτονος πρὸς τὴν σύζυγόν του ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐφοβοῦντο διὰ τὴν ζωήν του. Ἀλλὰ τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἐστάθη ἡ δόξα τοῦ καὶ ἡ ἀθανασία του. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1748 καὶ ὁ Ἀρχιτέκτων ἔφυγε διὰ τὴν Ἑλβετίαν, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1750, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπεδόθη πάλιν εἰς τὰς ἀρχιτεκτονικὰς του ἐργασίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1748 καὶ ὁ Ἀρχιτέκτων ἔφυγε διὰ τὴν Ἑλβετίαν, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1750, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπεδόθη πάλιν εἰς τὰς ἀρχιτεκτονικὰς του ἐργασίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1748 καὶ ὁ Ἀρχιτέκτων ἔφυγε διὰ τὴν Ἑλβετίαν, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1750, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπεδόθη πάλιν εἰς τὰς ἀρχιτεκτονικὰς του ἐργασίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1748 καὶ ὁ Ἀρχιτέκτων ἔφυγε διὰ τὴν Ἑλβετίαν, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1750, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπεδόθη πάλιν εἰς τὰς ἀρχιτεκτονικὰς του ἐργασίας.

Ἀθήνησι τῇ 18ῃ Σεπτεμβρίου 1850.

Ὁ ἐπόπτης τῶν Δημοσίων Ἔργων.

Ἀναγνώστης Ἀθηναῖος, Ἐν Ἀθήναις τῷ 23ῳ Σεπτεμβρίου 1850, σελ 2423

Appello di personalità
fiche de aintare
1ª Volta
27. V. 1859

Ἡμεῖς οἱ ὑπογεγραμμένοι

Ἕλληνες.

Ἕλληνες ἐνδιαφερόμενοι νὰ μεταδώσωμεν εἰς
ὅλην τὴν ἀνατολικὴν ὀρθόδοξον
ἀνάγκην νὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸν κόσμον
ὁποίαν ἐπιμέλειαν ἐποιήσατο ἡ
τῆς εὐγενοῦς Ἑλληνικῆς Νεολαίας ἵνα
ὁρμήσῃ αὐτὴν εἰς ὑπομνήματα. Ἐπειδὴ
ἐνόησεν, καὶ ὅσον ἐπεστράφη ὅτι ἡ ἀν-
δρεία καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτὴν νὰ ἀγα-
καὶ περιβάλλει τῶν ἀδελφῶν Ἕλλη-
νων. Ἐπὶ δὲ ἐγένετο, καὶ ἐπιδιώκομεν διὰ
τὸν ἐκεῖ τοῦ ἀγῶνος ἀφαίμας, ἡ δὲ ἀγα-
θοποιὰ καὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀρετῆς παλαίσμα
καὶ τῆς εὐγενοῦς ἐρυθρᾶς πεδιάδος ἀποδείξει ἀσφα-
λῶς ἀφ' ἡμῶν ἔσται ἀφορμὴ εἰς τὸ παράδειγμα τοῦ ἔθ-
νους.

Διὰ τοῦ ἀπωτέρου ἀσφαλοῦς ἀρίστευσαν πᾶσαι δημοσίαι,
εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ἑλλάδα ἵνα ἀλλαχῇ ἴσως τὰ παιδία ἐπιτε-
ροβάσεων. Ἐπειδὴ δὲ μὲν ἐγγραφόμενοι, καὶ ἄρα ἐπὶ
ἀριθμοῦ Κύριον ἐπεσφράγισε ἀρμοδίαν ἵνα ἀσφαλῶς ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ μέρους, ἵνα ἀναμορφώσωμεν καὶ ἀναγνωσθῶσι,
ἀν ἐναρεσθῶσι, μεθ' ἡμῶν, ἐπὶ νὰ ὑπογράψωμεν ἀπὸ
κοινοῦ εἰς τὸν ἀποδεκτὸν ἐν μέσῳ Ἑλλάδος.

Προσέχωμεν ἐπιφυλάσσομεν ἵνα ὑπογράψωμεν
τὸν παλαιὸν τῶν ὑπομνήσεων τῶν Κ. Κ. ἐνεργούντων.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Μαΐου 1859

Δ. Κουτσόβας, Γ. Παράσχος, Δ. Βρατσάνος, Δ. Μπόσης,
Κ. Σκαρλάτος, Π. Δημητρίου.

«Αἰὼν» 27 Μαΐου 1859.

Ἴδιοι πρόσφυγες

Βρουπρούς.

Συμπολίται!

Ἄπαντες ἡμεῖς Ἕλληνες ὑποδιμοῦμεν νὰ μεταβοῦμεν εἰς τὴν πατρίδα μας, καὶ ἐπροσμένομεν τὴν ἀπαραίτητον ἀφορμὴν μόνον, μίαν εὐκαιρίαν νὰ ἀποβιβασθῶμεν εἰς τὴν γῆν τῶν προγόνων μας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐορτασμοῦ εἰσορμοῦμεν ὁλονυχτὶς εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ τῆς εὐρυχόρου Ἑρμουπόλεως ἵνα μεταβῶμεν τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὸν ὁπισθόρμιον αὐτῶν ἐπ' ὀνόματι Κυρίου. Ἐπιβαίνομεν ἀφιερωμένοι τὴν σοφίαν, καθ' ὅσον ἐπιστεύομεν ὅτι τὰ ἐν Ἀθήναις εἶναι ἀκόμη ἱερὰ καὶ ὑπερέχουσι κατὰ πολὺ νὰ εἶναι ἐπαξιόλογα τῶν λόγων καὶ παραβάσεων τῶν ἀθηναίων Ἑλλήνων. Ἐπιβαίνομεν ἡ ἰδέα μας αὐτὴ δὲν ἐφεύρεσις, καὶ ἐπιστεύομεν ὅτι μερικοὶ ἐπιβαίνουσιν ὑπὲρ τῆς ἀγορᾶς ἐφαντασίας, ἡ δὲ ἀγορὰ ἔρμουπόλεως καὶ ὁ ἐπισκέπτης τῶν ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ πολιτείᾳ καὶ τῆς εὐρυχόρου ἑλληνικῆς πατρίδος ἐπιθυμοῦσι νὰ ἴδωσι τὰ μέρη ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τὴν μακρὰν τοῦ ἔθνους.

Διὰ τοῦ ἀνωτέρω λόγου παρακαλοῦμεν τὴν ἐπιστημονικὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα νὰ ἀναγνῶ τὰ παράπονα ἡμῶν προσεκτικῶς. Ἐπειδὴ δὲ μὲ ἐξυπηρετήσετε, καὶ ἄλλοι ἀριθμοὶ Κύριοι ἐπιστημονικοὶ ἐρχόμενοι τὴν ἐποχὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ μέρους, θὰ παρακαλοῦμεν καὶ οἱ τοιοῦτοι, ἂν εὐαρεστηθῶμεν, μεθ' ἡμῶν, διὰ νὰ συμφωνήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν ἀποβίβασιν εἰς τὰ μέρη Ἑλλάδος.

Προσεχῶς ἐπιστολὴν θέλομεν νὰ ὑποβάλωμεν τοῦ παλαιοῦ τῶν ὁπλαρχηγῶν τῶν Κ. Κ. ἐπιστρατευθέντων.

Ἐν Ἑρμουπόλει, τὴν 27 Μαΐου 1859

Δ. Κοτσιφάκος, Γ. Παπάζογλου, Δ. Βρατσάνος Δ. Μπόσκος,
Κ. Σαράτσας, Π. Δημητρίου.

«Σύρος 27 Μαΐου 1859.

ಕಲ್ಯಾಣ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಳಿ, ಕಲಬುರಗಿ

ಸಂಖ್ಯೆ: ಕ.ಕ.ಪ್ರ.ಅ.ಮಂ/ಆಡಳಿತ/೨೭೪/೨೦೨೩-೨೪ ದಿನಾಂಕ: ೧೪.೦೭.೨೦೨೩

ಸುತ್ತೋಲೆ

ವಿಷಯ: ಕಲ್ಯಾಣ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಳಿಯ ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆ ಕುರಿತು.

ಕಲ್ಯಾಣ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಂಡಳಿಯ ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತದ ಎಲ್ಲ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಬಂಧ ಕೆಳಕಂಡ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಿಬ್ಬಂದಿಯವರು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪಾಲಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

೧. ಕಚೇರಿಯ ಎಲ್ಲ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು, ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರಗಳು ಮತ್ತು ಕಡತಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನೇ ಬಳಸತಕ್ಕದ್ದು. ಅನಿವಾರ್ಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬಳಸಬಹುದು.

೨. ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ಬರುವ ಅರ್ಜಿಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೇ ಉತ್ತರ ನೀಡತಕ್ಕದ್ದು. ಅರ್ಜಿದಾರರು ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೋರಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅನುವಾದ ಒದಗಿಸಬಹುದು.

೩. ಕಚೇರಿಯ ನಾಮಫಲಕಗಳು, ಸೂಚನಾ ಫಲಕಗಳು ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಹೆಸರಿನ ಬೋರ್ಡುಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಇರಬೇಕು.

೪. ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಕೀಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಲೇಔಟ್ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಲ್ಲ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ ತರಬೇತಿ ಏರ್ಪಡಿಸಲಾಗುವುದು.

೫. ಈ ಸುತ್ತೋಲೆಯ ಅನುಷ್ಠಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ವರದಿ ಸಲ್ಲಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಸಹಿ/-
ಶ್ರೀಮತಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ ಎಸ್. ಪಾಟೀಲ
ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಕ.ಕ.ಪ್ರ.ಅ.ಮಂ, ಕಲಬುರಗಿ

Rep. Romana

ια τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας
τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος.

ι ὑπουργοί μὲ ὑπεδέχθησαν μετ' ἐντίμων προδυ-
παρουσιασθῶ εἰς τὸν Υ. Ε. μετὰ τῆς αὐτῆς πεποι
ερασιασθῆ καὶ εἰς αὐτούς.
ι 8 Μαΐου ὑπ' ἀριθ. 1429 ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτε-
ϊκῆς δημοκρατίας μὲ διατάττει νὰ δια-
ν τὸν Υ. Ε. τὸν ἐπώνυμόν του διαβεβαίωσίν τα
χρέος νὰ δίνω αὐτῇ τὸν, ὅσον ἔνεστι μέ-
ητα.

Τὰ ἄθλα τῶν ἐνδόξων ἀγωνιστῶν, οἵτινες ὁμοίαζον εἰς νὰ ἐξηγέρθον τὸν ἐνδόξων μνημείων των οἱ ἀρχαῖοι υἱοὶ τῆς αἰωνίου πόλεως, ἐγένοντο ἤδη γνωστὰ διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ ἀπασχοληθῶ εἰς τὴν διήγησιν αὐτῶν. Ἁρκεῖ ν' ἀναφέρω ὅτι οἱ Γαλάται, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ τὴν δικαίαν κατηγορίαν δόξαν τῶν ἀνδρειοτέρων στρατιωτῶν τῆς δύμης, ἂν καὶ ἀγωνισθέντες μετὰ πολλῆς ἀνδρείας ἀπωθήθησαν ἐν τῷ πεδιάδι· ἀφῆναν τὸ πεδίον τῆς μάχης σκεπασμένον μὲ νεκροὺς καὶ πληγωμένους, καὶ 400 ἰδικοί των, ἐν οἷς 14 ἀξιωματικοί, ἠχμαλωτίσθησαν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων. Ἡ Ρωμαϊκὴ δημοκρατία θαυμάζουσα τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν, οἵτινες ἐξαπατηθέντες ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τῆς ἀδικίας, ἐπεριποιήθη αὐτούς, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐπέστρεψε μίαν τῶν σημαιῶν, τὰς ὁποίας εἶχε κυριεύσει, τοὺς ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν. Συγκινηθέντες οἱ ἀνδρεῖοι υἱοὶ τῆς Γαλλίας μέχρι δακρύων, προσήρτησαν εἰς τὴν σημαίαν των τὴν τρίχρουν ταινίαν, καὶ ἀνεχώρη-

Πρόσφυγες Ἰταλοί.

Ἀριθ. 4

Ἀντιπροσωπεία τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας
ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐξοχώτατε!

Δύο προκάτοχοί σας ὑπουργοί μὲ ὑπεδέχθησαν μετ' ἐντίμου προθυμίας. Ἔρχομαι λοιπὸν νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν Υ. Ε. μετὰ τῆς αὐτῆς περιποιήσεως, μεθ' ἧς εἶχον παρουσιασθῆ καὶ εἰς αὐτούς.

Διὰ διαγγέλματος τῆς 8 Μαΐου ὑπ' ἀριθ. 1429 ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας μὲ διατάττει νὰ διακοινώσω ἐπισήμως πρὸς τὸν Υ. Ε. τὸν ἐσώκλειστον διακοινωθέντα καὶ μοὶ ἐπιβάλλει τὸ χρέος νὰ δίδω αὐτῷ τὸν, ὅσον ἔνεστι μεγαλυτέραν δημοσιότητα.

Τὰ ἄθλα τῶν ἐνδόξων ἀγωνιστῶν, οἵτινες ὁμοίαζον εἰς νὰ ἐξύγδον τῶν σεβαστῶν μνημείων των οἱ ἀρχαῖοι υἱοὶ τῆς αἰωνίου πόλεως, ἐγένοντο ἤδη γνωστὰ διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ ἐπαναχομίδω εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν. Ἁρκεῖ ν' ἀναφέρω ὅτι οἱ Γαλλοι, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ τὴν δικαίαν ἐκτίμησιν δόξαν τῶν ἀνδρειοτέρων στρατιωτῶν τῆς Εὐρώπης, ἂν καὶ ἀγωνισθέντες μετὰ πολλῆς ἀνδρείας ἀπεκρούσθησαν ἐν τῇ πεδιάδι· ἀφῆναν τὸ πεδίον τῆς μάχης σκεπασμένον μὲ νεκροὺς καὶ πληγωμένους, καὶ 400 ἰδικοί των, ἐν οἷς 14 ἀξιωματικοί, ἠχμαλωτίσθησαν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων. Ἡ Ῥωμαϊκὴ δημοκρατία θαυμάζουσα τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν, οἵτινες ἐξαπατηθέντες ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τῆς ἀδικίας, ἐπεριποιήθη αὐτούς, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐπέστρεψε μίαν τῶν σημαιῶν, τὰς ὁποίας εἶχε κυριεύσει, τοὺς ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν. Συγκινηθέντες οἱ ἀνδρεῖοι υἱοὶ τῆς Γαλλίας μέχρι δακρύων, προσκρατήσαν εἰς τὴν σημαίαν των τὸν τρίχρουν Ἰταλικήν, καὶ ἀνεχώρη-

σαν πλήρεις ὠγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς των Ἰταλούς, οἵτινες τοὺς συνώδευσαν μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων· οἱ νικηδέτερ ἀνέκραζον "ζήτω ἡ Ρωμαϊκὴ δημοκρατία", οἱ δὲ νικηταὶ "ζήτω ἡ Γαλλικὴ δημοκρατία".

Ὕστερον ἀπὸ τοιαῦτα δείγματα ἀπαταμαχήτου ἀνδρείας τῶν Ρωμαίων ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τῆς γενναιοψυχίας των ἐν τῇ νίκῃ, πρὸς τί νὰ ἐναβοχληθῇ εἰς δύναμιν τῆς κατηφείας ἡττας τῶν στρατευμάτων τοῦ Φερδινάνδου τῆς Νεαπόλεως; Ἦτο ποτὲ δυνατὸν μισθωτοὶ Ἕλβετοὶ καὶ ἐμφανισμένοι Ἰταλοὶ νὰ ἐξέλθωσι νικηταὶ ἐν μάχῃ κατὰ τῶν τέκνων τῆς Ρώμης; Μόλις τὰ εἶδον καὶ ἐμφρόντιστοι ἔφυγον μετὰ τὰς πρώτας συμπλοκὰς, ἀφήσαντες εἰς χεῖρας των ἴσως περίπου νεκρούς, πληγωμένους καὶ αἰχμαλώτους. Ὁ ὑπουργὸς βασιλικοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον διὰ μεγάλων δυσκολιῶν, διὰ χύσεως τοῦ πολυτίμου αἵματός του ἀπέκτησε τὴν αὐτονομίαν του μετὰ πολυχρόνιον ἔνδοξον ἀγῶνα, δὲν δύναται παρ' εὐχαρίστως νὰ ἀποδώσῃ τὰ τοιαῦτα συμβάντα.

Βλέπων τὴν μεγίστην συμπάθειαν τοῦ ἐνδόξου, τοῦ μεγάλου Ἑλληνικοῦ ἔθνους πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ἰταλίαν, βλέπων τὴν ἀγαλλίασιν τὰ δύο τούτου θριάμβους της, τὴν ἀλίψιν τὴν διὰ τὰς συμφοράς της, γνωρίζω ὅτι εἶχεται νὰ ἀφίσῃ τέλος πάντων τὴν δεινὰν, τὴν ὁποίαν ἀπόκαιρον τείνει πρὸς αὐτὸ ἡ Ρώμη, νομίζω, ὅτι καὶ οἱ κυβερνῶντες τὸ ἔνδοξον τοῦτο ἔθνος συμμερίζονται τὰ τοιαῦτα εὐγενῆ αἰσθήματά των. Φρονῶ λοιπὸν ὅτι ἔδει ἡμᾶς πάντας τὸ μεγαλύτερον ἄδιον εἰς τὸν ἐγνωσμένον πατριωτισμὸν τῆς Υ.Ε. ἂν εἰλικρινὲς περὶ τῆς ἐπιθυμίας σας ν' ἀρθῶσιν ἐκ τοῦ μέσου αἱ πολιτικαὶ δυσκολίαι, αἵτινες ἐμπόδιζον ἄχρι τοῦδε τὴν ἀπὸ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἀναγνώρισιν τῆς Ρωμαϊκῆς δημοκρατίας.

Τρέφω τὴν πεποίθησιν, ὅτι αἱ εὐχαὶ τοῦ γενναίου Ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς κυβερνήσεώς μου θέλουν εἰσακουσθῆ

ταχέως, πεπεισμένος ὅτι αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Ρώμη, αὐδύο πρῶται
πόλεις τῆ νόθμα, θέλουν δυνηθῆ ἐπὶ τέλους νὰ ἑνωμοιωθῶσιν ὡς
ἀδελφαί, καὶ νὰ ἀναζήσωσιν ἀξίαι τῆς ἀθανάτου δόξης των. Ἔχω τὴν
τιμὴν νὰ σᾶς ἐπαφέρω, Κ. Ὑπουργέ, τὸ βαθύτατον σέβας μου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 7[19 Μαΐου 1849.

ὁ ἐν τῇ βασιλικῇ τῆς Ἑλλάδος ἀντιπρόσωπος
τῆς Ρωμαϊκῆς δημοκρατίας
(ὑπογρ.) Κ. ΣΑΛΤΑΡΑΣ.

Πρὸς τὸν Κ. Γ. Γλαδστῶνα ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ βασιλείου
τῆς Ἑλλάδος.

Ἐφημ. "Ἡ Ἕλλη" Ἀθῆναι, 15 Μαΐου 1849, σελ. 2103.

πρόσφυγες εἶναι δεκτοὶ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν εὐεργεσιῶν τῆς ἑταιρείας.

23. Ἡ διεύθυνσις θέλει προσδιορίσει ἐν κεφαλαίον ἀποθεματικὸν δι' ἀπροβλέπτους περιστάσεις.

24. Πᾶς διευθυντής, πᾶσα συνεργάτις Κυρία, καὶ ὁ γραμματεὺς εἶναι ἐπιτετραμμένοι τὴν εἰσπραξιν τῶν μετοχῶν καὶ τῶν δωρημάτων, τὰ δὲ χρήματα παραδίδονται παρὰ τοῦ γραμματέως εἰς τὸν ταμίαν.

Εἰς τὴν Βενετίαν οἰκογενειάρχης τις, ὀνόματι Ἀλλης τοῦ ναυστάθμου πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας· κατὰ διαταγὴν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καταστήματος τούτου, ὡς ὄπωπτος φιλελευθέρων φρονημάτων. Μετά τινα καιρὸν ὁ δυστυχὴς οὗτος ἐπορεύθη πρὸς τὸν διευθυντὴν διὰ νὰ τῷ κάμῃ γνωστὴν τὴν οἰκτρὰν τῆς οἰκογενείας του κατάστασιν, εἰς ἣν περιέπεσε διὰ τὴν στέρησιν τῆς ἐφημέρου θέσεώς του. Ὁ διευθυντὴς τὸν ἐδέχθη μὲ τρόπον ἀνάντομον· ἀφαιρέσας αὐτοῦ πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του. Τότε ὁ δυστυχὴς οὗτος ὑπὸ ἀπελπισίας κυριευθείς, ἔσυρεν ἀπὸ τὸν κόλπον του ἓν ξιφίδιον καὶ ἐφόνευσε τὸν διευθυντὴν, πληγώσας καὶ δύο ἀξιωματικοὺς δραμόντας πρὸς βοήθειάν του. Ἔπειτα πληγώσας ἑαυτὸν εἰς τὴν καρδίαν ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἐκπνέων εἶπε, ἰδοὺ πῶς ἀποθνήσκουν οἱ φιλελεύθεροι Ἰταλοί!

— Ὁ ταγματάρχης Τζεκαρέλλης, Ῥωμαῖος, ἀνὴρ γενναῖος καὶ χαρακτῆρος χρηστοτάτου, κατὰ δὲ πολυαρίθμου οἰκογενείας, ἐπαύθη τῆς θέσεώς του κατὰ διαταγὴν τῆς καρδιναλικῆς τριανδρίας ὡς λαϊκὸν μέρος εἰς τὰς τελευταίας τῆς Ἰταλίας τύχας. Ὁ γενναῖος οὗτος ἀξιωματικὸς ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τῆς εἰρημένης τριανδρίας διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ὑπόθεσίν του καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μετέλθῃ ἄλλο παρὰ τὸ τοῦ στρατιώτου ἐπάγγελμα διὰ νὰ διατρέφῃ τὴν οἰκογένειάν του, ἤτις ἄλλως ἤθελεν εὐεσθῆ εἰς δεινὴν θέσιν ἀλλὰ μὴ θελησάσης τῆς τριανδρίας νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς αὐτὸν, κυριεύεται ὑπὸ ἀπελπισίας, καὶ σκοπεύσας τὸ ξίφος, ὥρμησεν ἀπὸ τὰ κάγκελα ἐπὶ τοῦ βήματος ὅπου ἐκάθηντο οἱ καρδινάλιοι διὰ νὰ τοὺς φονεύσῃ· ἀλλ' οὗτοι φωνάζοντες ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Οἱ ὑπηρέται δραμόντες δὲν ἠδύναντο νὰ τοὺς ἐνδεχθῶσιν. Ὁ ἀτυχὴς ἀξιωματικὸς ἰδὼν τὴν ἀποτυχίαν του, ἐκρύβε τὸν λαιμόν του καὶ ἔπεσε νεκρὸς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

— Τὴν νύκτα πρὸς τὴν πρώτην Δεκεμβρίου περὶ τὰς πέντε παρὰ τέταρτον ὥρας ἠκούσθη εἰς τὴν κατὰ τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως ἐπ' ἀρχὴν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ κλονισμὸς δυνατώτατος καὶ κυματώδης, ὁ ἀρκέσας ἐν δεύτερον λεπτὸν, ἀπὸ δὲ τὰς οἰκοδομὰς ἐξέλθε κρότος μέγιστος. Ὁ λαὸς τρομάξας ἐξέλθεν ἀπὸ τὰς οἰκίας κραυγάζων, καὶ ἔμεινεν ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς δεινὴν ταραχὴν φοβούμενος τὴν ἐπανάληψιν καὶ τῷ ὄντι ἐπανελήφθη ὁ κλονισμὸς τὴν 7 καὶ 9 ὥραν, ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ἐκτὸς δύο χαλασθέντων δωματίων παλαιοῦ τινος φρουτιστηρίου οὐδεμία ἄλλη ζημία ἐγένετο.

Αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταὶ, ὧν πρώτη ἐστὶ τὸ ζηλεῖν τοὺς χρείαν ἔχοντας χωρὶς περὶ φρονημάτων φιλονεικίας, ὡς λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολήν του, Κ. 14 § 1. ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον ἢ ὅτι ἔμελλον τοὐλάχιστον νὰ ἔχωσι τὸ στάθερὸν αὐτῶν ἐνδιαίτημα εἰς τὸ Βατικάνον, καὶ ἑπομένως νὰ διαχυθῶσιν εἰς ὅλα τὰ κράτη τῆς χριστιανοσύνης, ἰδίως δὲ εἰς τὰ πλησιέστερα τῆς Νεαπόλεως, εἰς Μαλτέζαν, Πάρμαν κλπ. Φαίνεται ὅμως ἐξ ἐναντίας· ὅτι καὶ αὐταὶ μετανάστευσαν μετὰ τὴν χριστιανικὴν διαγωγὴν τοῦ Οὐϊνὼτ καὶ τὰς νέας χριστιανικωτάτας διδασκαλίας τῶν νῦν ἐρυθροπιλοφόρων τριανδρων τῆς Ῥώμης, καὶ ὅτι κατέφυγον εἰς τὴν Νέαν Ῥώμην, ὡς ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς ὠνόμασε τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐν τῷ Νεαρᾷ 131. Κεφ. 1ον. ἔτσι εἰς τὰ κατὰ τὸ Τσιρτσὶν ἀνάκτορα! Καθότι ὁ κλυτὸς καὶ ἐνάρετος νῖος Σουλτάνος, ἀκολουθῶν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου ὡς σύμφωνον μὲ τὴν τοῦ Κυρίου· καὶ μὲ τὰ πρῶτα καθήκοντα τοῦ ἐν κοινωνίᾳ ζῶντος ἀνθρώπου, ἅτινα τελειοῦν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ στείλῃ σημαντικὰ χρηματικὰ ζυγθέματα εἰς τὸν ἐν Γαέτῃ ἐξωρισμένον καὶ χρείαν ἔχοντα Πίον θ', μολονότι δὲν ἀγαπᾷ ὁμοίως εἶναι ὡς πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς Ὀθωμανοὺς αὐτοῦ τὸ σπανιώτερον φρόνημα τοῦ Πίου θ', ὡς Πάπας καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἁγίας καὶ μητρὸς αὐτοῦ ἐκκλησίας! Διὰ τοῦτο μετὰ τὰς 150 χιλιάδας γροσίων, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν εἰς βοήθειαν τῶν ἐν Σχολμοις φυγάδων Οὐγγρων, ἔδωκε προσέτι ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου ταμείου 35 χιλιάδας γροσίων εἰς βοήθειαν τῶν ἀπορούντων ξένων (ὡς Ἰταλῶν, Πολωνῶν κλπ. καταφυγόντων εἰς τὰ κράτη του), ἂν καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσι δεμοκρατικοί! Ἐκ τούτου δὲ πληροφορηθεὶς, ὅτι ὁ περίφημος πολιτικὸς συγγραφεὺς Μ. Α. *Λαμαρτίνος*, βεβαιώσας τὴν προφητείαν τῆς νυκτὸς *Λάδης Σταυλὶν*, (κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ διαπρέψῃ ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὸ πρωτοεξώμα, μέλλει νὰ ὑπάγῃ νὰ τελειώσῃ τὰς λοιπὰς τῆς ζωῆς του ἐμέρας κατὰ τὴν Ἀνατολὴν, προσέτι δὲ καὶ τὰς πρώτας περὶ τῆς διαρκείας τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας δόξας αὐτῆς) ἐπεφύτευσε κρυφὰ τινα *Pulvérisor* νὰ τοῦ σύρῃ εἰς τὴν ἔρημον γαίαν καὶ οἰκίας, διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὁποίων νὰ δώσῃ τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὁποῖα ἤθελον τοῦ περισσεύσει μετὰ τὴν ἀποτίσιον τῶν χρεῶν του ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐν Γαλλίᾳ κτημάτων του, ἀνήγγειλε πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὅτι δι' ἄνδρα ὁποῖος ὁ *Λαμαρτῖνος* δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν του κτήματα εἰς πώλησιν, ἀλλὰ μόνον ὑπάρχουν κτήματα, ὅτα ἤθελεν ἐκλέξει, διὰ νὰ χαρίσῃ πρὸς αὐτὸν καὶ πραγματικῶς τῷ ἐχάρισε 3500 πλέθρα γῆς, κειμένης ὀλίγον μακρὰν τῆς Σμύρνης μὲ τὰς ἀναγκαίας οἰκοδομὰς, μὲ τὰ ἀναγκαῖα γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ μὲ ῥεύματα!

Τὶς δὲν ἐσυφρίμισε εἰς ταύτας τὰς φιλοσοφικὰς, ἀναρέστους καὶ γενναίας πράξεις τοῦ Σουλτάνου τῆς Νέας Ῥώμης, ἀφοῦ μάλιστα ἦσαν γνωσταὶ, ὁποίαν ὑποδοχὴν ἠδύναντο νὰ τύχωσι κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἀρχαίαν Ῥώμην, καὶ τὰ προειρημένα κράτη οἱ διασκορπισθέντες Οὐγγροι καὶ Πολωνοὶ, καὶ εἰς Δημαρτῖνος ὅστις τοσοῦτον διέπρεψεν εἰς τὴν στέρησιν τῆς νὺν Γαλλικῆς δεμοκρατίας, ἂν ἤθελον συλλογισθῇ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην, ὅπου μάλιστα διασώζουσι οἱ διδασκαλίαι τῶν ἐρυθροπιλοφόρων Τριανδρων! Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπάγῃ τις σήμερον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ διδαχθῇ τὴν ἄσκησιν τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ διδάσκωνται εἰς Ῥώμην!

(Διατριβὴ δημοσιευθεῖσα)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

Νεάπολις 29 Νοεμβρίου.— Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τῶν δύω Σικελιῶν, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν, ἐξάγεται, ὅτι τὴν 24 τοῦ ἰδίου μηνὸς ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ῥωμὴν κάποιος Λουΐγης Βενεδέττης, ἔχων τίτλον καὶ βαθμὸν *Μυστικὸς Σαρωτὴς τῆς Α. Ἁγιότητος*!! Θέλων δὲν ἀναχωρήσει οἱ δημόσιοι Σαρωτοὶ, ἂν μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἦναι τοιοῦτοι οἱ ἐρυθροπιλοφόροι τριανδροι καὶ οἱ σύντροφοι αὐτῶν, εἶτινες δὲν κάμνουν ἄλλο εἰμὴ νὰ σαρώνουν τοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς τοῦ Πάπα, καὶ τὰς ἐξουσίας αὐτοῦ. Πραγματικῶς ὁ Θ. Πίο; ἐστειλε μὲ διαταγὴν του πλείονες Ῥωμαῖον τὸν πρίγγιπα Κορσίνην, ὅστις εἶχε διωχθῇ ἀπὸ τοὺς ἰδίους!

(Μεταῤῥύθμισις ἀριθ. 198 καὶ 199.)

Εἰδήσεις τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Κύριος Ἰωάννης Ἀδαμαντίδης, πρῶτος γραμματεὺς τῆς Ὀθωμανικῆς πρεσβείας καὶ μέλος τῆς Μικτῆς ἐπιτροπῆς ἐν Ἀθήναις, διωρίσθη διοικητὴς τῆς Σάμου εἰς ἀντικατάστασιν, τοῦ ἐγερδίνος Βουγουρίδου. Ἡ γνῶσις τὴν ὁποίαν ἔχομεν περὶ τοῦ νέου τούτου διοικητοῦ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συγχαρῶμεν τοὺς κατοίκους τῆς Σάμου ὡς πρὸς τὸ τύχης αὐτῶν μέλλον.

— Ὁ κύριος Βιτζέντζος Πίντος ἐκ Σαντορίνης, ἔφθασε πρὸ ὀλίγου ἐντολὴν ἐκ Παρισίων, ὅπου ἀπεδίδασε τὴν ἰατρικὴν εἰς ὅσους ἔτη· ἔλαβε δὲ μετ' ἐπαίνου τὸ τοῦ Ἰατροῦ δίπλωμα. Πεισόμεθα δὲ ὅτι ὁ ἀξιότιμος οὗτος νέος ὑπίστη τὰς ἐξετάσεις ἐνώπιον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰατροσυνεδρίου, καὶ ἐπευφημήθη τὰ μέγιστα διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ἀκριβισμὸν τῶν περὶ τὴν ἰατρικὴν γνώσεών του· ὃ ἐὰν εἶναι οὕτω ὁμοίως· τὸ δίπλωμα πρὸς ἐλευθέραν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἰδοὺ πῶς τιμῶσι οἱ χρηστοὶ νέοι τὴν πατρίδα των.

— Παρακαλοῦμεν τοὺς Κυρίους δημάρχους· νὰ μᾶς στείλωσι τὴν συνδρομὴν των ὅσον τάχος, διότι ἔχομεν μεγίστας τοῦ τύπου ἀνάγκας. Τὸ μικρὸν ποσὸν δραχμὲς 7. 50 δι-] εἶναι τοιοῦτον· ὥστε νὰ τοὺς φέρῃ δυσκολίας εἰς τὴν ἐξοικοδόμησιν αὐτοῦ.

Τελευταῖαι εἰδήσεις

— Ὁ Γαριβάλδης ἀφοῦ περιεπλανήθη τοσοῦτον, εὗρε τέλος πάντων διατριβὴν εἰς Μαρόκον, ὅπου οἱ Γάλλοι εἶναι μισητοί.

— Ὁ Πάπας δὲν ὑπέστρεψεν εἰσέτι εἰς Ῥώμην, καὶ τὰ πράγματα τῆς δυστυχοῦς ταύτης πρωτευούσης ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὰ χείρω βαίνουν, καὶ κατὰ τὸν νόμον, τὴν ἐφημερίδα τοῦ Τορίνου ἀριθ. 146 πάσαν νύκτα συμβαίνουν κλοπαὶ, ὁ δὲ φόβος τῶν κατοίκων αὐξάνει μὴ τυχὸν ἀπογυμνωθῶσιν εἴτε διὰ νέων φορολογιῶν εἴτε διὰ ῥευμάτων ἐλαττούσων οἰκονομικὰ μέτρων. Τὸ ἀρίστευμα τοῦ μέλλοντος, ἡ Ἑλληνὶς πάσης διομηχανίας, ὅλα τὰ δεινὰ τέλος πάντων μιᾷ· Κυβερνήσεως ἀνενεργητικῆς, ἀμαθοῦς, φορτσέζου καὶ ἐκλεκτικῆς διατρεχούσα τὰ πεδία πάντων εἰς κατασκοπὴν ἐριθικοῦ τοσούτου, ὥστε ἀναθεματίζουν τὴν ἀνακίνησιν καὶ τοὺς ἀνακινητάς!

— Ἡ Ἀγγλία φαίνεται ὅτι κατασκευὴ τὸν Βατιλὲν τῆς Νεαπόλεως νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Σικελοὺς τὸ σύνταγμα τοῦ 1812.

— Τὸ Ἰταλικὸν Τεράτιον θέλει ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Λομβαρδοβενετικοῦ Βασιλείου. — Τὰ πράγματα τῆς Γερμανίας εἶναι πάντοτε περιπεπλεγμένα. — Εἰς τὴν Ῥωσσίαν φαίνεται ὅτι ἀνακλήθη ἐσχάτως συνωμοσία κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, τῆς δὲ κέντρον αὐτῆς εἶναι ἡ Μόσχα καὶ ἡ Πετρούπολις· σημαντικοὶ δὲ ὑποκείμενα ἐνέχονται εἰς αὐτὴν.

— Ἡ Αὐστρία εὑρίσκεται εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν· ἡ Βιέννη ἡ ἐπανάστασις εἶναι χαλκευμένη δι' ὅλων τῶν ὁπλῶν. Εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν ἵστανται τὰ πυροβόλα ἐμπλεγμένα μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα· τὴν νύκτα περιφέρονται πολυάριθμοι περίπολοι ἱππεῖς καὶ πεζοί, τὸ χρηματικὸν ἐλλείπει ἐντόλως· καὶ ἡ δυστυχία εἶναι εἰς τὸν καθολικὸν αὐτῆς.

— Εἰς Τορίνον ἠνοίχθη ἡ Βουλὴ τὴν 20 Δεκεμβρίου, ὁ δὲ Βατιλὲς ἐξεφώνησε λόγον, ὅστις ἐπεφωνήθη ὑπὸ τῆς δεμοκρατικῆς καὶ συνταγματικῆς μερίδος· θέλομεν δὲ καταχωρίσει αὐτὸν εἰς τὰ προσεχῆ ἡμῶν φύλλον.

Ἀναγνώσεις εἰς τὰ ἐθνικὰ τῆς 15 Δεκεμβρίου. Βιέννη 8 Δεκεμβρίου. — Φθάσας ὁ ταχυδρόμος τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἐκ Σεμλίνου, ἔφερε εἰς κίνησιν μεγίστην τὴν Κυβέρνησιν. Μεγάλη καὶ τρομερὰ ἐπανάστασις ἐξέῤῥηγη εἰς τὴν Αὐστριακὴν Σερβίαν. Ἡ Σφρία, ἡ Σλαβονία καὶ τὸ ἐπὶ τῶν μεθορίων στρατιωτικὸν ὡπλίσθησαν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐχθύνων τὸ ὅριον τὸ ὁποῖον τοὺς ἐχωρίζεν ἀπὸ τὸ τουρκικὸν σύνορον εἰς τρόπον ὥστε τὰ ὁπλισθέντα αὐτῶν εἶναι ἐντελῶς ἐξασφαλισμένα, καὶ δύνανται νὰ ἐπέμπωσιν εἰς τὴν βοήθειαν τῶν νέων τούρκων· τὸ δὲ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ περιστάσις αὕτη δὲν θέλει συντέλεσει δίχως εἰς τὸ νὰ ἐυθῇ πέρα εἰς τὰς μεταξὺ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Πόλης ὑπαρχούσας δυσκολίας.

Τὰ τάγματα τὰ ὁποῖα ἐπανεστάτησαν σύγκεινται ἐξ 80,000 ἀνδρῶν οἵτινες εἶναι οἱ γενναιότεροι καὶ καλλίτεροι στρατιῶται τῆς Αὐστρίας. Ἔχουν δὲ ἐξαιρέτων πυροβολικόν. Ἡ δὲ αἰτία τῆς ἐπαναστάσεως αὐτῶν εἶναι τὸ ἀπὸ 18 Νοεμβρίου διάταγμα, δι' οὗ διοργανίζεται τὸ βεϊτζοδάτον.

Αἱ κυριώτεραι φωλεαὶ τῶν ἐπαναστατῶν εἶναι ἡ Σωμία, τὸ Πετροβαραδίνον καὶ τὰ στενὰ τοῦ Σαϊλαίτες. Τοῦ μεταξὺ Τουρκίας καὶ Αὐστρίας ὁρθεσίου μὴ ὑπαρχόντος πλέον, ὅλοι οἱ πρόσφυγες Οὐγγροι καὶ Πολωνοὶ οἵτινες ἤθελον ν' ἀπελαγῶν ἀπὸ τὴν ἐπιτέρειαν τῆς Τουρκίας ἤθελον σπεύσει νὰ προστεθῶσιν εἰς τὰ τάγματα τῶν Σέρβων.

Ἡ ὑψηλὴ Πόλη δὲν πιάει ἀπὸ τοῦ νὰ ὀρμήσῃ διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην περίστασιν.

ΤΥΠΟΙΣ Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΡΙΘ 2987 ΕΤΟΣ Λ' ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. 1864 15 ΙΟΥΝΙΟΥ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΘΗΝΑ,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Ἐκδιδομένη δὶς τῆς ἑβδομάδος.

Διὰ τοὺς ἐν τῷ Κράτει συνδρομητὰς τοῦ ἐφημερικοῦ φύλλου τοῦ Δόκτ. Ἀμπελιώτου

Τριμηνιαία . . . ἔρχ. 60
Ἑξαμηνιαία . . . 36

Διὰ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔτησ. ἔρ. 63 ὁ προπληρώσας ἐνταῦθα εἰς τὸ καταστημάτιον τῆς Ἰόλαου Δὶλλεσόρ καὶ Σία· διὰ δὲ τοὺς ἐν Μαλτείᾳ καὶ Ῥωσίᾳ, ἔρ. 72,50 ὡς προπληρωθέντα. 15.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΙΤΑΛΙΑ.

Ὅλον ἕν γνωστὸν εἰς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀοιδίμου πολιτικοῦ ἄνδρὸς τῆς Ἰταλίας τοῦ νέου Σαρδανίου. Ὁ διάδοχος τοῦ Καβούρ εἶναι ὁ Ῥατάζ Ῥ. κατέλαβε τὸ ὑπὲρ αὐτὸν ὑπουργεῖον ἐπειδὴ τὸν Τουρίνου ἐπὶ ἕνα χρόνον ἀσκήσαν ἐπιρροὴν ἐπὶ δυνατωτάτη διοικητικὴ καὶ πολιτικὴ φρονήσει. Ὁ καλύτερος ἀὐτὸς ἀνὴρ τῆς Βασιλ. εἰς μικρὸν τινὰ διάστημα μετὰ τοῦ Κόμητος Καβούρ καὶ κάποιας ἐμπιστοσύνης μέσα ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ νέου Σαρδανίου, ἀλλὰ τὸ ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸν διοικοῦντα εἰς χαρακτῆρα ἀντιπολιτευόμενον τοῦ Καβούρ. Πλὴν σωθεὶς τὸ ἀπόκοπον. Ὁ Ῥαζάζ δὲ τοῦ λόγου τὸν διοικοῦ ἔκαμεν τὸν θεωρίαν, καὶ τὸν ἀνάδειξεν εἰρηνικὸν ἐνεργοῦντα φρονιμώτατον, κινούμενον ἐν ἡ πολιτικὴ τοῦ Καβούρ ἐστερεώθη καὶ τῆς νέας συζεύξεως.

Ἡ διαδοχὴ αὕτη εἶναι εὐχάριστος. Ἀλλὰ πλέον εὐχάριστος εἶναι ἡ εἰδήσις ὅτι ἡ Γαλλία ἀναγνωρίζει ἐφεξῆς τὸν νέον τῆς Ἰταλίας τύπον τῶν πραγμάτων. Ἡ Βουλευτὶς, ὅτις ἔχει εἰ δόσεις ῥάχη τῆς 17 μὲς λέγω ὅτι ἡ Συνοδικὴ διπλωματικὴ σύσκεψις ἐν ἡ ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν νέον τῆς Ἰταλίας τύπον καὶ τὸν ἀναγνωρίσωσι

...ται δὲ βασιλικὸν σχεδὸν διάταγμα. Κλπις δὲ τοιαύτης κλπις Σωκλησίας, ζώντα περίου πάντα τὰ τῆς ζωῆς. Ἐλέφαντος, λέοντες, λύγκες, προβάτων καὶ, εἰσὶ ταῦτας εἰς τὴν Ἀσσυρίαν καὶ τὴν Ἰνδικήν. Μεγάλη ἀρχαιολογία, μυστικὰ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν καὶ ἀντίγραφα ἀλώστε ἀπὸ βιβλία, εἶναι ἑκάστη ἐντὸς τῆς αὐτῆς κατηγορίας. Διὰ τὸ τοῦ Ἰωσὴφ θαυμάσιος, κελάδων, τερατώδης κλπ. ἀ χρόνος μὲ λίαν ἐν σὺ διηγεῖται —Γράφω τὰ μὲν ἐπιστολὰς εἰς τὸν ἀδελφόν, ἢ τὸν ἀρχιλόγον ἐπιφορὰν, ἐντὸς τῆς ἑφέρας, ἢ ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ἀκριβῶς εἰς τὸ διφτέρι τοῦ τὸν ἀδελφὸν τοῦ, εἰς τὴν Ἑλλάδα δί.... —Οὐδὲν λοιπὸν εἶχον διαφορὰ ἐὰν ἡ Πόλις αὕτη κατέστη τὸ κέντρον πάσης πωλήσεως, τὸ κατεργάζουσι ἐκβρωτικὸν βασιλεῖ καὶ πρὸς πωλεῖαν ἐργά τοῦ. Ὁ ξένος, χωρὶς τὸ αὐτὸ διαπίστευτα πρὸς τὸν Γάλλον, τοῦ Γάλλου ζητοῦσι πάντα τὰ τῆς πωλήσεως ἀρχαί.

Ἀλλ' Ὅλωσον εἰς τὰ τῆς ἐσωτέρας. Ἀλ-δόνα μας πρέπει νὰ κατεχίσω τὸ ἕθνων ἐπ' ἐ-μὲ τὴν ἀνοιξιὰν ἐκκλησίασιν σύντομα. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ σύστημα τῶν ἐνοικίων ἐξετάσεων εἶναι ἀνωφελὲς, ἔρχεται ἐκεῖ τὸ ἴδιον αὐτοκλείστερον ἐκκλησίασμα, ἔπου τὰ Κοινοβούλια ἐφθάνουν, ὅ εἰς δίνει τὸν τὰ κατωθέν κάτω ἐ τὴς τῆς Ἀνεξαρτησίας τὰ ἔθνη ἢ Γάλλος φαντάζεται ἐκεῖ τοῦ πρώτου ἔτους ἐχει τὸ διαλύσωσι τὰς τύχας τῆς αὐτὸ ἐκ-τὸ ἄτομον μας Κυνουρεῖο μ μόνο ἀπὸ τοῦ τρίτου καὶ τοῦ ἔτους ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος. Τοῦτο Ἔρχεται τοῦ τὰ τῶν μὲν Ἑλλήνων, δεσπ μαὶ ἐκεῖνος, ἔτι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ σύστημα τοῦτο δὲν ἔθνωται καὶ ἐφαρμοσθῇ, πρέπει πάντ δὲν ἔλθωσι μαζὶ καὶ δικτύφρ καθὲν ἕθνος καὶ ἀνωφελὲς ἀπὸ τὸ κοινοτικὸ ἢ ἐν τῷ Κυνουρείῳ ἕτους. Τὸ ἐπιτρέπει ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἐπιτρέπει ἐπιτρέπει ἀπὸ τὸ ἐπιτρέπει ἐπιτρέπει ἐπιτρέπει

Omaggio dell'A.

CESARE PAGNINI

Un Cospiratore Greco: Giorgio Giàmari

Estratto da:
« Italia del Risorgimento e Mondo Danubiano - Balcanico »

TIPOGRAFIA D. DEL BIANCO
UDINE

CESARE PAGNINI

Un Cospiratore Greco: Giorgio Giàmari

Estratto da:
« Italia del Risorgimento e Mondo Danubiano-Balcanico »

TIPOGRAFIA D. DEL BIANCO
UDINE

Nel 1885 per cura di Giuseppe Chiarini usciva a Roma dalla Casa Editrice Verdesi e C. il romanzo di Francesco Domenico Guerrazzi « Il secolo che muore » che Benedetto Croce giudicò valere artisticamente gli altri tutti. Tale romanzo che voleva essere la continuazione di « Il buco nel muro » rappresenta la crisi morale e materiale in cui la generazione che aveva fatto il Risorgimento si trovò negli anni durante i quali veniva .n luce, dopo la parte attiva, la parte passiva della grande opera. In una ingarbugliata vicenda Curio il protagonista viene a trovarsi in difficoltà con le autorità costituite perchè abbandonò l'esercito regolare per seguire col suo vecchio maestro d'armi Garibaldi e combattere valorosamente a Bezzecca. Appena scarcerato per questa strana diserzione non nuova negli annali delle guerre italiane schiaffeggia un ufficiale dell'esercito regolare e viene condannato a morte. Per fortunata combinazione tocca al suo maestro d'armi di fungergli da carceriere e così se ne scappano tutti e due e dopo un lungo e pericoloso peregrinare arrivano nella nostra città. E qui segue un brano che interessa la mia comunicazione:

« Da Trento scesero a Trieste, dove in grazia delle cure amorose del signor Giamari, greco, della libertà di tutti i popoli amante come fratello, di quella della Grecia e dell'Italia come figlio, ebbero comodità imbarcarsi per Londra,...

« Io, scrittore, non conosco cosa nel mondo della quale sia stato detto tanto bene, ovvero tanto male, a seconda degli appassionati interessi, come delle sette segrete: i governi lungamente mi perseguitarono, ferocemente, pel sospetto ch'io fossi capo o parte principale di talune di quelle: la verità è che io mi tenni fuori di tutte; privato cittadino, sovvenni colla opera e col consiglio, impiegandoci non pure le mie facoltà, ma altresì quelle di parecchi amici, quanto ci parve magnanimo, libero e onesto. Di questi amici alcuni morendo portarono seco nell'altra vita l'anima dirittamente intera, ed io li piango; altri durano tuttora nella vita, ma hanno fatto getto dell'anima intemerata, — e di questi piango troppo più. Ora che io e voi siamo giunti dinanzi la porta della morte e teniamo in mano .l battente per picchiarci che ci apra; dite, vecchi compagni della mia

gioventù, valeva il pregio avvilirvi? Il retaggio che lasciate ai vostri figli, unico inalienabile, è la fama contaminata.

Ma tornando a parlare delle sètte segrete, è giusto che si affermi come, nonostante gli errori molti e qualche colpa commessa, elle fossero per la libertà ciò che furono le catacombe per la religione cristiana; loro mercè si mantennero accesi sopra il medesimo altare con fiamma congiunta lo *amore* della patria e l'*odio* contro lo straniero; colla parola li confessarono, col martirio li suggellarono ed anche questo altro so, e veruno me lo potrebbe negare, che molti italiani vanno debitori all'opera delle sètte segrete della loro vita. Com'essi la abbiano spesa non considero, non voglio considerare; noi compimmo il nostro dovere; — non ora, ma più tardi, per quelli che mal vivendo perderono le cause del vivere, non può mancare chi *in loro* potendo *più di loro* li interrogherà; e voi come adempiste il vostro? ».

Queste due pagine salvano dalla dimenticanza e pongono su un piano onorevole una strana figura di uomo vissuto a Trieste in pieno Risorgimento e che era invece ricordato come persona dedita alla mondanità, alla galanteria, ai godimenti delle mense sontuose e delle alcove. Fin qui aveva scritto di lui un rievocatore di memorie locali ricordandolo pantagruelico organizzatore dei banchetti di Pasquale Revoltella ed in raccolte private si conservano di lui versi d'occasione nei quali è fatto strazio della metrica e della sintassi.

Il cenno del Guerazzi lo definisce patriota e massone, ciò che posso confermare. Ricerche d'archivio basate purtroppo più sui repertori che sui documenti, i quali sono in gran parte andati dispersi, mi permettono di abbozzare un quadro dell'attività di questo greco generoso ed attivo che aiuta a comprendere certi atteggiamenti del mondo economico triestino di fronte al movimento risorgimentale. Nato a Zante nel 1817 visse nella sua isola beata fino al 1848, perchè in un necrologio di lui si legge che accolse in casa sua dei profughi fuggiti dalla Sicilia in barca ed inseguiti dalla polizia borbonica per le vicende rivoluzionarie di quell'anno; che egli li rifocillò, li tenne presso di sè alcun tempo e fornitili di armi e munitili di denaro li rimandò in Italia a continuare l'opera loro.

Penso che dopo il '50 si sia stabilito a Trieste dove, sin dalle prime guide stampate, egli risulta titolare di una azienda bancaria in Piazza Pescheria.

Già alla fine del 1860 il Ministero di Polizia di Vienna si occupa di lui perchè sono stati bloccati dei ritagli di giornale che sollecitano l'ulteriore invio di contributi in denaro a favore della causa italiana. La spedizione di tali ritagli è stata tentata da Milano col mezzo della posta ai seguenti indirizzi: M. P. Alimonda cav. de Mannentreu, A. Birti, G. D. Giamari, cav. Marco Radich e cav. Antonio Vico presidente della Camera di Commercio. Il Ministero nel fare questa segnalazione domandava al barone von Burger luogotenente del Litorale informazioni sulla realtà e consistenza dei contributi, sull'esistenza di un comitato che si occupasse della cosa ed in genere se le persone indicate appartenessero al partito che agiva con i simpatizzanti per il movimento italiano ed a favore del medesimo. La nota a matita del luogotenente minimizza la segnalazione ricevuta e dice che il sensale Giamari risulterebbe essere un facile chiacchierone ma che il medesimo non si immischierebbe in azioni politiche, mentre gli altri non sono noti per tali attività.

La risposta del Burger è perfettamente in linea con un rapporto ricordato da Giuseppe Stefani nel suo libro « Cavour e la Venezia Giulia» in occasione di una manifestazione politica avvenuta al Teatro Grande il 6 dicembre 1861, per la presenza in teatro del podestà Stefano Conti che era stato fatto segno giorni prima di un insolente attacco dal « Giornale di Verona ». Al suo ingresso nel palco, tutto il pubblico si levò in piedi prorompendo in una entusiastica ovazione al grido di « Viva il podestà ». « Simili omaggi — osservava il rapporto della polizia — sono solitamente riservati alle « teste coronate » e la dimostrazione fatta al podestà in luogo pubblico è tanto più deplorevole, in quanto contro i suoi promotori (fra i quali l'Hell credeva di poter identificare l'avv. Baseggio, il consiglier comunale Minas e certo Giamari) non è possibile procedere, perchè in tal caso il pubblico, in gran parte di buoni sentimenti austriaci, verrebbe di nuovo lavorato e istigato a nuove manifestazioni ».

Giorgio Giamari diventa particolarmente attivo quando si hanno i primi sentori di una insurrezione nell'isola di Creta. A Firenze si è costituito per suo impulso un comitato per la protezione e il promovimento dell'insurrezione dei cretesi e il Ministero di Polizia sa che esso comitato sta in stretto contatto con il nostro Giamari e ne raccomanda la sorveglianza.

Il Giamari a questo scopo si era rivolto già prima a Francesco Domenico Guerrazzi e questi aveva pubblicato sull'« Indicatore della Società democratica di Livorno» del 23 dicembre 1866 una lettera aperta «A. G. Giamari, risposta all'invito per far parte di un comitato ellenico per assistere l'insurrezione di Candia ».

Mi sono rivolto alla Biblioteca Labronica per aver copia di tale lettera ma la raccolta di quella biblioteca non è completa e manca anche del numero che ci interessa; il giornale poi manca anche alla Nazionale di Firenze, alla Braidense e alla Marciana; e quindi per il momento non ho la possibilità di presentarla.

Ma l'agitazione per Creta provocò un nutrito carteggio alla Luogotenenza, e alla Direzione di Polizia ambedue sollecitate dal Governo Centrale.

Sotto la data del 28 dicembre 1866 un promemoria d'ufficio annota che Giorgio Giamari deve fare degli arruolamenti per Creta e dev'essersi

rivolto ad Asproni e Fabrici deputati al Parlamento Italiano per pregarli di costituire un comitato per la raccolta dei fondi e per guadagnare uomini alla causa di Creta.

L'8 gennaio 1867 Vienna segnala che il qui residente greco Giorgio Giamari arruola gente per inviarla in Tessalia.

Il 24 gennaio Vienna telegrafa per sapere con chi il Giamari è in relazione a Pest.

Il 5 febbraio viene fermato un giornale nel quale è allegato uno scritto diretto al cav. Giorgio Giamari sugli affari di Grecia.

Il 16 febbraio viene segnalato che il greco Giorgio Giamari intende promuovere a favore degli insorti di Creta la rappresentazione del dramma Marco Botzari al Teatro Mauroner e si ha ragione di credere che ciò sia fatto per promuovere una dimostrazione da parte degli «italianissimi».

Il 24 febbraio il confidente Luigi Cervellini presenta un riassunto del discorso tenuto dal Giamari in occasione di un banchetto offerto all'hotel de la Ville, dalla colonia greca in onore del pubblicista Saint Marc Girardin qui di passaggio e diretto a Venezia.

Il 27 febbraio si ha notizia che Giorgio Giamari raccoglie firme per un indirizzo da presentare a Giuseppe Garibaldi.

Garibaldi in effetti fu a Udine il 1 marzo 1867 e tenne un discorso dal Palazzo del Torso sulla cui facciata oggi una lunga epigrafe ricorda che « Da questo edificio parlò di patria e di gloria l'altissimo eroe ».

In quella occasione non soltanto la deputazione greca si recò ad Udine ma anche le rappresentanze di Trento, Trieste, Gorizia ed Istria con le loro bandiere abbrunate. Nel giornale «L'Artiere» della Società di Mutuo soccorso e di istruzione degli operai del 3 marzo 1867, nel quale è dato ampio spazio alla cronaca di quell'avvenimento, è detto a proposito di tale rappresentanza: «Uno di questi emigrati avvendogli raccomandato quelle povere provincie che il *barbaro ci vieta*, il Generale visibilmente commosso disse press'a poco queste altre parole: *«Sacrificherò volentieri la mia vita per la salvezza di queste nostre tre sorelle in lutto»*.

Il 18 aprile la Luogotenenza scriveva alla Direzione di Polizia che verificasse se al tempo della presenza di Garibaldi in Udine si fosse trovato colà anche l'agente di commercio Giorgio Giamari e avesse reso possibile che le deputazioni di Gorizia dell'Istria e di Trieste fossero ricevute dal Generale ed inoltre se certo Leonida Rossi fosse impiegato presso lo avv. Arrigo Hortis e se la bandiera abbrunata di Trieste fosse stata portata da lui.

Di questa impresa di Candia si sa che Garibaldi assunse il patronato e che effettivamente una quarantina di volontari d'ogni nazione vestirono la camicia rossa e si raccolsero lungo l'itinerario di Corfù, Cefalonia, Zante, Patrasso, Calamaki, Pireo, l'isola di Sira dove vennero armati, Paros

dove prestarono giuramento, Cerigo ed infine Selimo nell'isola di Candia dove ebbero gli scontri a fuoco agli ordini del generale Coroneos. Erano svizzeri, francesi, polacchi, bavaresi, prussiani e levantini; gli italiani erano in minoranza e fra questi Amilcare Cipriani, il pittore veneziano Morosini, il fiorentino Federico Giunti che morì in combattimento e Luigi d'Insegard che lasciò testimonianza di questi fatti in un capitolo delle sue « Pagine vissute e cose letterarie » (Città di Castello - Lapi 1907).

Dopo questa azione le carte della Polizia non parlano più di lui e ad un certo momento il suo nome sparisce quale agente bancario dalle guide stampate della città e si sa che non ha più un soldo perchè tutto ha speso per aiutare gli altri.

Dice il ricordato necrologio: « Egli era ricco e il suo patrimonio impiegò parte in cause patriottiche, parte nel soccorrere segretamente povere famiglie che al suo bel cuore fidenti ricorrevano. Quando non era più ricco domandava denari ad altri per fare opere generose. Egli era prodigo per il bene altrui non per alimentare come spesso succede i propri vizi ».

L'amico al quale egli poteva ricorrere con sicurezza era il barone Pasquale Revoltella, fortunato fornitore militare dell'esercito austriaco che in morte lasciò a Trieste il suo palazzo con gli arredi e le collezioni per farne una galleria di belle arti, la villa al Cacciatore, la scuola superiore di Commercio dalla quale si sviluppò questa Università. Non dimenticò neanche Giorgio Giamari al quale si diceva avesse lasciato il legato di un fiorino al giorno ed egli potè così vivere rispettato e circondato da una vaga aureola di don Giovanni e di cospiratore, finchè il 28 febbraio 1878 morì di apoplessia ed ai suoi funerali intervennero « numerosissimi gli amici del defunto, moltissimi negozianti e la colonia greca », come riferisce un giornale del tempo. Al necrologio provvidero « alcuni fratelli » evidentemente massoni i quali vollero ricordare che egli « apparteneva con nodo indissolubile a quella eletta schiera di uomini che giurarono sull'altare del lavoro e del progresso di operare sempre il Bene, di amare soltanto il Giusto e il Bello e di adorare il Vero; apparteneva a quel consorzio che sempre è presente dov'è un dolore da lenire, dov'è necessario un soccorso, un conforto, una speranza ».

Di lui ho voluto parlare non tanto perchè da Trieste agì per la libertà della sua terra greca, perchè questa era una vecchia tradizione triestina e le campane della chiesa di San Nicolò avevano suonato spesso, facendo credere feste della chiesa, mentre gloriavano vittorie della patria ellenica, ma perchè è importante questa sua iniziativa appoggiata a Garibaldi e la sua agitazione in genere, nella quale le sorti greche ed italiane sono da lui congiunte nei tentativi e nelle speranze, e perchè mi sembra degno di nota l'atteggiamento che con lui ebbero tanti commercianti triestini, che pur vivevano dei traffici dipendenti dalle fortune dell'Europa danubiana, di cui Trieste era la porta.